

TAROT

DE L'EU

Parlem ara de la teoria xinesa de l'origen del Tarot, on les cartes de joc eren certament conegudes durant el segle X de la nostra era: A un museu alemany, es troba una d'aquestes cartes. Representa la petita figura d'un home amb un símbol que indica una quantitat específica de diners sobre el seu cap.

També existeix una proposta sobre l'origen hindú del Tarot. Diu Boiteau d'Ambly que els gitanos podien ésser una casta expulsada de l'Índia quan va entrar-hi el conqueridor islàmic Timur Lenk. La proposta no sembla probable, però ens dóna unes curioses connexions. La deesa hindú Ardhanari, un andrògin que combina Shiva amb la seva esposa Devi, s'acostuma a representar portant a les seves mans (4, per cert) una copa, un ceptre, una espasa i un anell, cosa que sembla una al·lució als quatre pals del Tarot. I que aquesta deesa hermafrodita ens proporciona una notable relació amb el Mercuri dels alquimistes, que era hermafrodita, amb Hermes, amb Thot, amb Odin, amb Quetzacoatl...

Els arcs majors, d'altra banda, sembla fàcilment interpretables com a expressió d'idees clau del pensament indú. La noció del karma com a justícia inherent al procés còsmic que compensa i castiga, es reflecteix a l'Arcà VIII, la Justícia. El Samsara o cicle de la existència material a través de reencarnacions està vinculat a l'arcà X (La Roda de la Fortuna). La imatge del llamp que destrueix el vel de la il·lució material, descrit en el Mahayana, s'il·lustra a l'Arcà XVI, la torre de la destrucció.

Una altra hipòtesi, molt més impressionant, situa el Tarot vinculat amb el gnosticisme i remunta el seu origen als càtars, una secta herètica que va sorgir al Llenquadoc a mitjans del segle XII. Els càtars descendien dels corrents gnòstics del començament del cristianisme, del maniqueisme i, en darrera instància, del persa Zoroastre.

L'experiència bàsica de què parteix Zoroastre, difícilment ens pot ser estranya: L'existència és lluita, és conflicte, és una baralla entre el bé i el mal, o, en el seu llenguatge entre Ormuz (la llum) i Ahriman, (les tenebres). Aquests dos principis són irreconciliables, i el seu camp de batalla és l'Univers tot sencer.

Aquesta batalla acabarà quan Ormuz venci definitivament Ahriman. El gnosticisme va retenir aquest viu sentit de la **realitat efectiva del mal**. La primera experiència és que hi ha el mal, i a partir d'aquest coneixement del mal (dolor, error, ignominia, mort) el gnòstic s'allunya de l'ortodòxia judeocristiana, mitjançant un coherent raonament: Si només hi ha un Déu creador de tot el que existeix, no és possible que sigui bo, doncs entre les seves criatures s'hi troba el mal. El déu-bé, no pot crear sinó el Bé, i per això, el gnòstic recorre a un Déu menor, el dit Demiürg, per a responsabilitzar-lo del Mal.

La reacció judeo-cristiana per a justificar el seu monoteisme, va venir amb Sant Agustí, tot intentant demostrar que el mal no és en si una entitat, li manca efectivitat ontològica i per tant, no pot ser creat. Com crear quelcom que no existeix?. Sant Agustí defineix doncs el mal com a privació del ser, o mancança de realitat. Però la vivència pilot del gnosticisme segueix latent. **Sentim** que hi ha el mal, i que hi ha el sofriment, i així, a part del Déu-Bé-Llum hi ha d'haver el Demiürg, creador del mal i la tenebra. Els dualismes gnòstics s'asseuen sobre aquesta primitiva dualitat, i així, a l'ànima, que prové de la llum, s'hi oposa el cos, decisiva manifestació del mal. L'home és doncs dual com el món, i tot posseint una espurne immortal, es troba posat dins d'un cos radicalment estrany. "L'existència" s'endevina, doncs, com una tragèdia de "l'exili". Donada aquesta situació d'alineació, es pot parlar de "redenció" o reconducció de l'ànima a la seva estança superior. Per això, l'home ha de posseir "Coneixement" (gnosis) del camí de retorn, i com que la seva natura és dèbil, necessita un missatger o "eó" que il·lumini.

Posteriorment, es va identificar el Demiürg amb Satanàs, i els càtars varen pressentir en ell el Déu de l'Antic Testament, Crist va ser "l'eó" redentor, que venia a desemmascarar el Demiürg, i en conseqüència, els càtars varen rebutjar la resurrecció de la carn i de Crist.

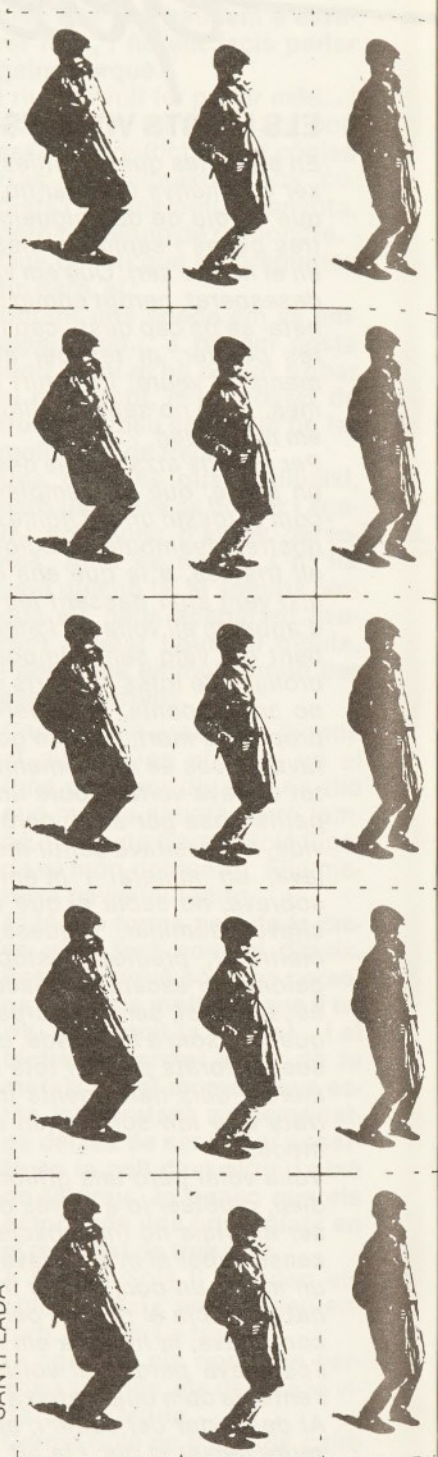
Els arcs majors del Tarot poden ser identificats amb les doctrines gnòstiques: L'home, presoner del seu cos, ignora la divinitat del seu esperit (El boig), pel que un mis-

satger de l'esfera superior li demostra l'existència d'una realitat més profunda mitjançant el seu domini d'un medi material (El màgic). Tot seguint aquest guia, l'home ha de desafiar els poders mundans (La sacerdotessa) (L'Emperatriu) (L'Emperador) (El Sacerdot) afrontant els reptes i proves quotidianes (L'Enamorat) per a superarlos

los (El Carro) Així arriba a un estat de maduresa i equilibri (La Justícia) que permet que el buscador (L'Ermità) doni un tomp cap el seu interior (La Roda de la Fortuna) Així aconsegueix dominar les passions (La Força) i inverteix els valors quotidians en un sacrifici de l'inferior pel superior (El Penjat) i així sublimar l'ésser terrenal (La Mort) i posar-se en contacte amb l'energia renovadora universal (La Temperança), cosa que l'habilita per a enfrontar-se amb el Demiürg (El Diable) i així arriba a l'ensorrament de la seva preso terrenal (La Torre de la Destrucció) de forma que el seu esperit pot travessar les esferes celestes (L'Estrella, la Lluna, el Sol) a fi d'experimentar el renaixement místic (El Judici) i fondre's finalment amb l'ànima del món (El Món).

Aquesta lectura no serà suficient per a confirmar que l'origen del Tarot és el gnosticisme, però sí que ens serveix per a començar a entendre quines complexes cosmovisions s'expressen en els Arcans o com la seva plasticitat i facilitat d'adaptació és evident quan es projecta sobre d'elles una concepció de l'home i del món.

Arian Botey

SANTI LADA

MÉS BOTIGUES; NO GRÀCIES

Els botiguers de la vila s'han revelat. Riau, Riau. Si un posa una botiga, l'altre la posa més gran. Riau Riau. No ens manquen sabates, vestits, ni formatges, el que sí potser ens manca són diners per comprar. El botiguer s'empenya, què li haurà passat? Riau, Riau. Li han obert una botiga, porta per porta, de costat. Riau Riau. Tots els que més ploren són els que més botigues obren en tenen prou d'una... dotzena, és ben clar. I ara tots corren, què estaran buscant? Riau, Riau. personal que tingui poc nivell cultural. Riau Riau. Qoe no es queixi gaire, no vulgui vacances i a més a més sigui al.lergic a la Seguretat Social

